

Amatőr képzőművészek Rang és színvonal seregszemléje

A Kulturális Napok rendezvénysorozata keretében, „Vizuális kategória” címszó alatt, március 13-án a JATE klubjában került sor az amatőr diák-képzőművészek bemutatkozására. A hőmérvészárhelyi, kecskeméti és szegedi fiatalok festményeit, grafikáit, fotóit és textilképeit a klubban rendezett kiállítás mutatta be, és ugyancsak itt, a délután folyamán művészi diaposzítívákat is láthattunk. A bemutatott műveket háromtagú zsüri: **Zoltánfi István** festőművész, **Lapis András** szobrászművész, **Horváth Dezső** újságíró bírálta és rangsorolta. A jelenlevő alkotókkal a zsüritagok személyesen is megvitatták véleményüket.

A délután legkiemelkedőbb eseményének **Németh János**, a SZOTE hallgatója és **dr. Zalányi Sámuel** diaporáma bemutatóját kell tartanunk (a diaporáma mint

risz muzsikájával aláfestve). A *Ma* című sorozatban, mintegy illusztrálva a modern kísérőzenét, modern épületek, formák, arcok és emberek villantak fel előttünk az egymásba áttűnő, csodaszép színekben pompázó felvételeken. **Németh János** és **dr. Zalányi Sámuel** a nagyon is vizuális és fantáziadús műfajjal kapcsolatban elmondták, hogy ez a három sorozat első kísérleteik közül való. A jövőben, a jelenlegi, szinte improvizációszerű előadásmód helyett előre elkészített „forgatókönyv” szerint vetítik téma és mondanivaló szempontjából válogatott felvételeiket, és megpróbálkoznak elvontabb témák nonfiguratív felvételekkel történő ábrázolásával is.

A második vetített képsorozat alkotója **Juhász Éva** bölcsész-hallgató, aki Zala megye dombos tájait varázsolta élénk *Göcsej népi építészete* című színes diasoro-

zárta. **Éva** a fotókiállítás is szerepelt és a kiállított szép képeinek egyikét szintén szűkebb hazájából, Zalából hozta.

A fotókiállítás anyagából ki kell emelnünk **Papp Kálmán** és **Ottlecz István** portréit szépségük és tömör egyszerűségük miatt; **Méhesi Éva** *Cím nélkül* című képét mondanivalója miatt, és **Juhász Éva** *Fenyő* című sorozatát. Az aktualitáson túl megkapó, nagyon jó fotó a *Március 15.* című, **Peuser Tamás** alkotása. Nagyon tetszettek **Németh János** *Szent-Györgyi Albert és Uzsonna* című képei, továbbá **Gelencsér Sándor** *Csend, Táj, Én* című fotói. Megemlíthetjük még **ifj. Körtési Béla** *Érzelmek* című sorozatát a szelletes technikai megoldás miatt.

A festmények és grafikák kiállítója **Juhász Gyula** Tanárképző Főiskola, a Kecskeméti Felsőfokú Óvónoképző Intézet, a Kertészeti Főiskola és a Gépipari Automatizálási Műszaki Főiskola diákjai. Közülük elsősorban **Eszik Alajos** festményeiről kell megemlékeznünk, akinek mesterségbeli tudását a zsüri első díjjal értékelte. **Dallos Judit** lírai grafikái szintén figyelemre méltóak, akár csak **Dreher János** nagy tanulmányképei, amelyek mélyeszántó művészettörténeti és technikai tudást tükröznek.

A zsüri munkája az esti órákban fejeződött be: eldőlt, kik kapják az első, második és harmadik díjnak megfelelő okleveleket. Azonban mindez tört része a valódi értékelésnek, amelyet **Lapis Antal** szobrászművész így foglalt össze: „A lelkesedésnek és gondolatgazdagságnak csupán kiragadott példái az itt szereplő alkotók; ezért évről évre meg kell majd adni a bemutatkozás lehetőségét, hogy a Kulturális Napok valóban seregszemlévé válhasson.”

S hogy mégis mit hiányoltunk erről a mozgalmas délutánról? Például a közönséget a diavetítésekről, azokat a fiatalokat, akik bejelentették ugyan részvételüket, de nagyvonalúan távolmaradtak, és végül mindazokat, akikhez valami miatt nem jutott el a Kulturális Napok hívo száva, és nem mutatták be alkotásaikat. Az a sejtésünk, hogy ők vannak legtöbben.

MIHÁLY ANDRÁS
VI. éves orvostanhallgató

A **Juhász Gyula** Tanárképző Főiskola Hámán Kató úti épületében március 13-án délután 15 órai kezdettel tartották meg a Kulturális Napok rendezvénysorozatának keretében a *szólisták és az énekesek* kategóriájának hangversenyét. A műsor előadói között vendégként felléptek a Kecskeméti Óvónoképző és a Kecskeméti Gépipari és Automatizálási Műszaki Főiskola hallgatói, a vendéglátó Szegedet a JATE, a SZOTE és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola versenyzői képviselték. A zsűriben **Bárkányi Pál**, a Szegedi Szimfonikus Zenekar tagja és Gyimesi Kálmán Liszt-díjas operaénekes foglalt helyet.

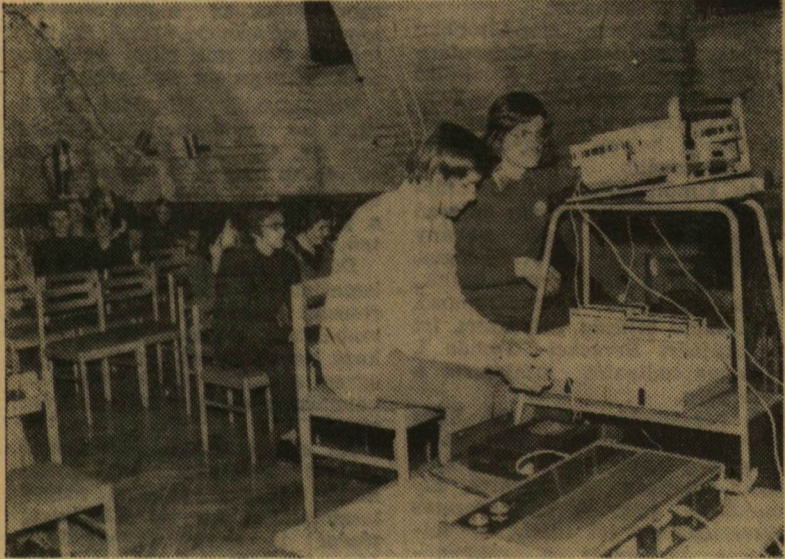
A program első részében a legtöbb előadót felvonultató intézmény, a szegedi főiskola *szólistái*, énekesei léptek fel. Zongorán **Kindler Edit**, **Körösi Erzsébet**, **Lampek Éva**, **Lukács András**, **Pankotai István**, **Tóth Edit**, **Zalészai Éva** és **Zahorán Adrienne** játszott **Bartók**-, **Debussy**-, **Liszt**-, **Brahms**- és **Hacsaturján**-műveket. Közülük került ki a „fegyvernem” legjobbja is **Lukács András** személyében, aki igazán mély átéléssel, ugyanakkor rendkívül fegyelmezten és tisztán adta elő **Liszt** *Omega*-ját. Második helyen **Zahorán Adrienne** végzett **Hacsaturján** *Toccata*-jának temperamentumos, kitűnő bemutatásával. Harmadik a műsor szünet utáni részében szereplő, **Chopin** és **Liszt**et játszó **Komáromi Zoltán**, a SZOTE hallgatója lett.

A többi hangszeres szólistának versenyében — a kevesebb induló miatt — csak első helyezéseket adtak ki. Ezeket a fuvolás **Maleczki Márta**, a JATE hallgatója **Bach** a-moll szonátájának és **Bozza**: *Junge* című művének előadásával, a hegedűs **Kiss Ernő** (**Juhász Gyula** Tanárképző Főiskola) pedig **Eccles** szonátájának interpretálásával nyerte el.

Rác Zsuzsa és **Tihanyi Magdolna** Purcell-duettje is.

A kategóriában elhangzott teljesítmények végső értékelésekor elkerülhetetlen két probléma felvetése. Már utaltunk néhány sorsral feljebb, az énekesek esetében a színvonal elégtelenségére. Ez jónéhány esetben hangszeres szólistákra is elmondható. A Kulturális Napokon való részvétel önkéntes volt ugyan, de ne feledkezzünk meg arról, hogy éppen annyira megfizetett is. Aki önmagával szemben annyira igénytelen, hogy a laikusnak is feltűnő, kirívóan gyenge színvonalú „teljesítménnyel” rúkkol elő, az nemcsak részvételének jogosultságát kérdőjelezi meg, hanem egyúttal az egész rendezvénysorozat jelentőségét, rangját is nagymértékben lejárítja felkészületlenségével. Az önkéntes jelentkezés ne a közönség előtti gyakorlás célját szolgálja, hanem legyen a fiatal előadóművészek szakmai tudásának, művészi fejlődésének bizonyítéka — igényesen előadott, színvonalas produkciók révén.

A másik megjegyzés a közvetlen megrendezéshez kapcsolódik. Igen visszaszámolhatunk, mert a rendezők ennek a kategóriának a lebonyolításával. Az eredetileg a **Liszt** Ferenc Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozatának épületében meghirdetett előadást teljesen váratlanul, minden külön értesítés nélkül a tanárképző főiskola Hámán Kató úti épületébe helyezték át. Ennek következtében nem volt túl felemelő látvány az eldugott folyosón levő, jó ha harmincnegyven fő befogadására alkalmas tanteremben a néhány szakmabeliből, hozzátartozókból és gyér számú érdeklődőből álló közönség és a kongó padsorok előtti koncert. Ugyanez mondható el az előadók színpadra „szólistának” kapkodó, fejletlen menetét illetően is. Lehet-e így csodálni, ha talán némi kölcsön-

A Németh-Zalányi páros diaporáma bemutatója közben.

műfaj azt jelenti, hogy egyszerre két vetítéssel vetít az előadó, s így a képek nem szaggatottan, hanem egymásba szinte áttűnve, néha montázszerűen követik egymást). Az előadott három sorozat címei: *Gótika*, *Reneszánsz*, *Ma*. A *Gótika* és a *Reneszánsz* címűekben Európa legszebb műemléképeitől láthattunk csodálatosan szép színes diafelvételeket **Bach**, **Vivaldi** és a **Vietó-**

zatával. Meszelt falú zsúpfedeles parasztházak, zsúpfedeles pajták, korhadó vén kereszték, gonddal faragott gerendák: ezek a götseji tanyák vagy „hegyek”, körülöttük pedig a szelíd zalai táj. A képek nemcsak azért készültek, hogy gyönyörködtessenek szép színeikkel, hanem azért is (és főleg azért), hogy megörökítsék, megőrizték a lassan pusztuló göcseji parasztházakat. **Juhász**

Kevesen keveset

A SZOTE-klubban március 13-án tartott területi döntő láttán több kérdés merülhet fel a nézőben. A plakát *vers- és prózások, jazz-, folkbeat-, polbeat-együttesek műsorát hirdette*. Bemutatót és vetélkedőt. Hogy e helyett mit láttunk az szinte meghatározhatatlan. Mintha csak azért kellett volna megtartani ezt a döntőt, hogy a továbbjutókat kijelöljék.

Mi okozhatta, hogy rosszul sikerült ez a vetélkedő? Elsősorban is a szervezés. Mindenki kapott műsorfüzetet, a szereplők nevével, az előadandók címével, és utána meglepetten tapasztalta, hogy a jelentkezők népes táborából mindössze 11 vers- és prózamondó, a többi kategóriából pedig 2 együttes és 2 énekes érkezett. Maguk a rendezők sem tudták, kik szerepelnek, benn van-e a teremben a soron következő, vagy a folyosón kell keresni. Esetleg a versmondónak vagy énekesnek ugyanabban az időpontban két helyen is szerepelni kellett volna. Így aztán a sorrend teljesen felborult: aki ott volt, az előadta produkcióját és utána máris ment egy másik helyszínre.

S mivel lassanként mindenki elszállingózott, elment, hogy valami más műsort nézzen meg, már-már alig maradt közönség. Pedig a meghirdetett időpontra, 3 órára, megtelt a terem érdeklődőkkel, olyanokkal, akik jó zenét és szép verseket szerettek volna hallani. E helyett azonban közepes, néha még annál is gyengébb színvonalú műsort láthattak. A versválasztás szűk területre korlátozódott. A mai költőket például csak **Juhász Ferenc** képviselte. (Miért nem volt egyetlen olyan vers, amely a fiatalokról, a márról szól?) Viszont az határozottan

jó volt, hogy mindenki a saját egyéniségéhez legmegfelelőbb előadói stílust követte, bár sokaknál még az önálló előadásmód kialakítása további gyakorlást igényel. Ami viszont majdnem kivétel nélkül jellemző a vers- és

prozásokra: a szép, tiszta, érthető szövegmondás. A háromtagú zsüri döntése alapján a következők jutottak be az országos döntőbe: **Maróti János** (SZEF), **Toldy Erzsébet** (SZOTE), **Ivics Ilona** (Bajai Tanítóképző Intézet), **Csillik Eszter** (SZOTE), **Sélei Emma** (JGYTF) **Balogh Iván** (JATE).

Egymásnak adták a „pódiumot” a SZOTE-klubban a prózamondók.

prozásokra: a szép, tiszta, érthető szövegmondás.

A háromtagú zsüri döntése alapján a következők jutottak be az országos döntőbe: **Maróti János** (SZEF), **Toldy Erzsébet** (SZOTE), **Ivics Ilona** (Bajai Tanítóképző Intézet), **Csillik Eszter** (SZOTE), **Sélei Emma** (JGYTF) **Balogh Iván** (JATE).

A többi kategória elbírálása annyival volt nehezebb, hogy egymástól teljesen eltérő műfa-

poknak ezt a döntőjét. Ha összevetjük a látottak hibáit és erőseit, ezt állíthatjuk azokra, akik versenyzőként léptek fel, de még inkább igaz ez azokra, akik el sem jöttek, noha jelentkezték. Legyen ez az idej rendezvény példa a következőkre, hogy legközelebb azt lehessen megállapítani: nemcsak annyire felik az erejükből a mostani főiskolásoknak, egyetemistáknak.

BORONKAI ANDREA

A Blaskó-együttes.

Külön kell szólunk az énekesek „seregszemléjéről”. Itt sajnos nem az indulók száma, hanem sokkal inkább a színvonal volt elég alacsony. Valószínűleg ez indokolhatta a zsűrinek azt az elgondolását, hogy egyedül **Vajda Júliát** tartotta érdemesnek az oklevélre. Ezt különösen **Kodály**: *Akkor szép az erdő* című dalának elneklésével érdemelte ki. Kiemelkedett még

hatás is feltételezhető a fellépések színvonalára és a szervezés minősége között?

A győztesek nyertek, de ebben a kategóriában sajnos nemcsak a résztvevők között voltak vesztesek. Egy kicsit veszítettünk mi is, a közönség. A legnagyobb vesztes azonban sajnos éppen a Kulturális Napok — rangja volt.

D. L.

„Menő” KUN-szervezés

Megyünk az ünnepi megnyitóra. Jól elkészünk, de a nyitás még jobban. Aki hallani akarta a beszédet és korán odament az aulába, nemcsak fázott, de rá is fázott.

Mehettünk az Aud. Max-ba. Ott a többiek is ráfáztak: sem a fűtést, sem a műsor nem melegített fel. Akik vállalkoztak a nézők közül a díszletek cipelésére, legalább megizzadhattak. A műsorközlés, a szerkesztés tovább hűtött: igénytelenség, szervezetlenség, fejletlenség a köbön.

Mentünk volna inkább a JATE klubba? Fényképeket szögelni a tablókra? A fotókiállításnak 15 órakor még csak híre volt (hamva később sem). A filmeseknek viszont még híre sem hallotta senki.

Mennék a Zeneművészeti Főiskolára. Ott azonban hiába kerestük az oda várt ének- és zenekarokat. Áthelyezték őket a főiskolára. De ha átmegyünk, mi legalább — mint közönség — biztosan ott lettünk volna. Nem kell a folyosón és a többi hely-

színen keresni minket, mint azokat, akiknek fellépésük volt.

Mennünk kellett a SZOTE KISZ-klubba is. Kapkodhattuk a fejünket, hogy kiderítsük: melyik szereplő kicsoda, honnan jött, mit akar és miért?

Menjünk hát a JATE-klubba, gondoltuk másnap. Például lámpákat szerelni, mint szombaton a BTK-n a sötétítő függőnyt. Cserébe alig láthattunk valamit a nézőtérről a parányi színpadból.

Menendők voltunk végül az ünnepi záróműsorra. Ez teljesen méltatlan volt az egész Kulturális Napok rendezéséhez. Pontosan kezdődött, jól szervezték, nem volt vele semmi probléma. Hogy miért...?

Mennek tovább a résztvevők közül néhányan az április 23–24-i országos döntőre. Reméljük, a szegedi KUN-szervezők (?) is ott lesznek majd a fővárosban. Figyelni a Kertészeti Egyetem és a Budapesti Műszaki Egyetem produkcióját. Szervezést, rendezést tanulni. A jövőre.